

РЕШЕНИЕ

№ 505

гр. София, 28.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 17.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9346** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.13, ал.9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу мълчалив отказ на КЕВР да се произнесе по искане за компенсиране на разходи по чл. 35 от ЗЕ в заявление с вх. № Е-13-12-3 от 08.04.2021г.

В жалбата са развити подробни съображения за допустимост на жалбата, твърди се че дружеството е адресат на т. I и т. II от Решение №Ц-27/01.07.2021г. на КЕВР, с което се засягат негови права и законни интереси. Макар Решението да е постановено във връзка с подаденото заявление от [фирма] с вх. № Е-13-12-3 от 08.04.2021г. за утвърждаване на цена и искане за компенсиране на разходи по чл.35 от ЗЕ, в неговия диспозитив липсва произнасяне по така направените искания, въпреки че същите са обсъдени в мотивите, видно от стр. 20 до 29 от Решението. По оспорване на частта от Решението, с което се утвърждават цени в сектор „Електроенергетика“ е образувано ахд № 8317/21г. в АССГ.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. С., поддържа жалбата и претендира разноски за държавна такса. Представя писмено становище.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране се представлява от юрисконсулт Р., който оспорва жалбата като недопустима и неоснователна. Счита, че не е налице мълчалив отказ, тъй като в мотивите на процесното решение КЕВР е обсъдила подробно предявените според дружеството разходи, които следва да му компенсира, обсъдила е всички разходи и от други дружества, които са предявени за

компенсиране и е посочила, кои разходи са относими и допустими, в какъв размер следва да се включат в компонентната за задължения към обществото. Същата компонента е обективизирана в т. II. 1. от диспозитива на решението, като не е конкретизирана по отношение на кои дружества и в какъв размер се признават съответните разходи. Ако е имало такива разходи, по отношение на тях това общо е формулирано в т.1 за всички дружества, съответно тази цена се събира във фонд „Сигурност на електроенергийната система“, респективно се разходва от Фонда в зависимост от предявените вече от съответните дружества и признати от КЕВР за компенсирани разходи. Претендира се юрисконсултско възнаграждение. Постъпило е и писмено становище.

Административен съд София - град, III АО, 11 с-в установява от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл.35, ал.1 от ЗЕ енергийните предприятия имат право да предявят искане за компенсиране на разходи, произтичащи от наложени им задължения към обществото, включително свързани със сигурността на снабдяването, защитата на околната среда и енергийната ефективност. В ал. 2, т.2 на посочената норма се уточнява, че за разходи по ал. 1 се приемат такива, които произтичат от задължение за производство на електрическа енергия при използване на местни първични енергийни източници по чл. 4, ал. 2, т. 8. Дружеството попада в обхвата на цитираната хипотеза, тъй като е производител на електрическа енергия, която се произвежда от въглища, които се добиват от [фирма]. Законодателят в ал.3 е предоставил на лицата по ал. първа правото да подават периодично заявление пред комисията за компенсиране на съответните разходи. Към заявлението се представят доказателства за тяхното основание и размер. На това право кореспондира задължението на административния орган да определи обема за компенсиране за всяко отделно предприятие и общия обем за възстановяване за съответния период (чл.35, ал.4 от ЗЕ). Това правомощие на КЕВР е изрично закрепено и в чл.21, ал.1, т.17 от ЗЕ, според който „КЕВР разглежда исканията на енергийните предприятия и Фонд „Сигурност на електроенергийната система“ за компенсиране на разходи по чл. 34 и 35, утвърждава техния обоснован размер и определя начина на компенсирането им при спазване изискванията за държавните помощи“.

В ЗЕ не е предвиден реда, по който Комисията следва да се произнесе по исканията за компенсиране на разходите, следователно в този случай ще се прилага общия ред, установен Правилника за дейността на КЕВР.

Със Заявление до КЕВР с вх.№ Е-13-12-3/08.04.2021г. (лист 29 от делото) [фирма] е направило две искания:

1.Заявление за утвърждаване на пълна цена на електрическата енергия на [фирма] за периода от 01.07.2021г. до 30.06.2022г. и

2.Искане за компенсиране на разходи по чл.35, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 4, ал. 2, т. 8 от Закона за енергетиката.

Заявлението е допълнено с информация, представена на 21.05.2021г., Допълнително заявление с вх.№ Е-13-12-7/04.06.2021 г., Допълнително заявление с вх.№ Е-13-12-6/04.06.2021г.

Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ е приела двете искания за разглеждане в едно общо административно производство завършило с постановяването на Решение Ц - 27 от 01.07.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране.

В т. III. от диспозитива на решението КЕВР отказва на [фирма] да утвърди цена, по която да продава електрическа енергия на обществения доставчик. Дружеството е оспорило решението, като с Определение №7006/21.09.2021г. на АССГ, 70-ти състав, делото е разделено, като настоящото производство е образувано само срещу мълчаливия отказ Комисията да се произнесе по искането за компенсирание на разходи по чл. 35 от ЗЕ. За разглеждане по адм. дело № 8317/2021г. по описа на АССГ, III отделение, 70 състав е останала жалбата в частта срещу Решение № Ц-27 от 01.07.2021г. на КЕВР, в която са утвърдени цени в сектор „Електроенергетика“.

В мотивите на Решение Ц - 27 от 01.07.2021г. КЕВР е обсъдила и двете искания. Кой претенции на дружеството се приемат за основателни и кои не е посочено на стр. 22-26 и стр. 48-49 от него. На стр.49 например се приема, че „Компенсацията на обществения доставчик във връзка със искане по чл. 35, ал. 2, т. 2 от ЗЕ на [фирма] е обсъдена в т. II. 3.2 от мотивите на решението. КЕВР приема за целесъобразно, ФСЕС да компенсира обществения доставчик, съответно общественият доставчик да компенсира [фирма] на 12 равни месечни вноски по 9 251 хил. лева през ценовия период 01.07.2021г. - 30.06.2022г“. От цитираното изречение е видно, че КЕВР приема за основателно и частично обосновано искането на дружеството по чл.35 от ЗЕ, но въпреки така направените от компетентния орган изводи, в диспозитива на Решението липсва съответно произнасяне по това искане.

След като Комисията го е обсъждала, следователно приела за разглеждане, наред със заявлението за утвърждаване на цени и искането за компенсации по чл.35 от ЗЕ, то липсата на изрично разпореждане на административния орган в диспозитивната част на решението конкретно по второто искане, представлява мълчалив отказ за произнасяне по смисъла на чл.58, ал.1 от АПК. Дружеството следва да има възможност да оспори акта на регулаторния орган, както по основание, така и по размер на одобрените компенсации, но това му право не може да се реализира, ако такъв акт не е постановен. В този случай, законодателят предвижда да се ползва от възможността по чл.149, ал.2 от АПК: „Мълчаливият отказ или мълчаливото съгласие може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе.“

Становището на ответника за липса на правен интерес от обжалване не се споделя от съдебния състав. Действително, липсва постановен акт, който да подлежи на обжалване, поради което и защита се търси срещу мълчаливия отказ такъв да се постанови. Въпросът, в чий патримониум са възникнали претендираните разходи от [фирма], на който се набляга във становището на КЕВР е по същество и би могъл да се разглежда, ако предмет на делото беше постановен мотивиран отказ по смисъла на чл. 59, ал.1 от АПК: Административният орган издава или отказва издаване на акта с мотивирано решение. Адресат на задължението по чл.93а, ал.1, т.3 от ЗЕ е общественият доставчик Н. ЕАД, но от изпълнението на това задължение [фирма] би могло да ползва права, поради което за него е налице правен интерес, както да участва в административното производство, така и да оспори резултата му. Дали този резултат е законосъобразен евентуално е предмет на друго съдебно производство, в което също ще се преценява наличие на правен интерес. Представеното за сведение Определение №9693/11.12.2019г. на АССГ, 61 състав е по жалба с различен предмет, поради което е неотнормо.

Горното важи и за тезата, че производството за компенсирание на разходи по чл.35 ЗЕ е различно от производството за утвърждаване на цени и че е недопустимо разходите

за компенсация по чл.35 от ЗЕ да се включват като ценообразуващ елемент по отношение на решението за утвърждаване на цена на електроенергията. Следвайки логиката на процесуалните представители на ответника, отново е трябвало Комисията изрично да се произнесе по искането за компенсиране на разходи по чл.35, ал. 2, т. 2 ЗЕ, но това не е станало в предвидените срокове нито с Решение №Ц-27/01.07.2021г., нито с друг акт в отделно административно производство.

Тезата, че КЕВР не е формирала мълчалив отказ по отношение на предявените от дружеството разходи по чл.35, тъй като е обсъдила същите подробно в мотивите на Решение №Ц-27/01.07.2021г., като е посочила защо същите не следва да се включат в цената в частта по II.1 е погрешна. В разпоредителната част на решението няма изрично произнасяне по второто искане от жалбоподателя до КЕВР, а той не е процесуално легитимиран да оспори т. II.1, тъй като от формулировката на тази част от диспозитива не следва да е нейн адресат. С т. II.1. е утвърдена цена за задължения към обществото в размер на 7,18лв/MWh без ДДС, в т. ч. компонента, отразяваща разходите за електрическа енергия, произвеждана от високоефективно комбинирано производство на електрическа и топлинна енергия, в размер на 3,76лв/MWh, приходите от която цена се събират от Фонд „Сигурност на електроенергийната система“. Цената за задължения към обществото се изчислява върху цялото потребление на електрическа енергия в страната и съгласно чл. 35а от ЗЕ се заплаща от всички крайни клиенти, включително оператора на електропреносната мрежа и операторите на електроразпределителните мрежи, като за клиентите на регулирания пазар е включена в цената за активна енергия на крайните снабдители, а за клиентите на свободния пазар като добавка към договорената цена на електрическата енергия. Приходите от цената за задължения към обществото се събират от ФСЕС за покриване на разходите по чл.36б ал.1 от ЗЕ, като не е посочен точният им размер и конкретният адресат. В същия смисъл са и мотивите в Определение №9693/11.12.2019г. на АССГ, 61 състав, който е приел, че [фирма] няма правен интерес да обжалва утвърдената от КЕВР цена за задължения към обществото.

Предвид изложеното, Комисията е била длъжна да се произнесе в предвидените срокове, но не го е сторила и е налице незаконосъобразен мълчалив отказ, който следва да се отмени, а преписката да се върне за постановяване на изричен мотивиран писмен акт, в съответствие с предвидените в чл. 21 от ЗЕ правомощия на КЕВР.

Тъй като жалбата е основателна се дължи присъждане на исканите разноски за държавна такса от 50/ петдесет/ лева.

Така мотивиран Административен съд София – град, III АО 11 с-в

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма] мълчаливият отказ на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/ да се произнесе по искане за компенсиране на разходи по чл. 35 от ЗЕ в заявление с вх. № Е-13-12-3 от 08.04.2021г.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по искането с решение по чл.13 от Закона за енергетиката.

ОСЪЖДА Комисията за енергийно и водно регулиране да заплати на [фирма] разноски в размер на 50/петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок от съобщението пред ВАС.

СЪДИЯ: